

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๔

นิสสัย

ที่หัวหินวัดตันเกด บริเวณนั้นมีวัดอยู่ตั้งสี่ห้าวัดหกวัด หมออยากจะว่าเป็นพัน
นูน วัดท่านฉลวยเขาเรียกวัดตันเกด วัดรอบ ๆ วัดนี้ที่อยู่สูง พวกอยู่ต่ำ ๆ เต็มไปหมดมี
แต่วัด แลวนั้นมีแต่วัด รวมวัดทั่วประเทศไทยดูไม่มีที่ไหนสู้ตรงนั้นได้ รวมวัดด้วยรวม
หมาด้วย หมาแต่ละวัด ๆ เป็นร้อย พอพูดถึงเรื่องหมาก็มาสัมผัสกับเรื่องของเราเข้า
ตอนนั้นไปรักษาท่านเจ้าคุณอุปชฌาย์เรานี้ ท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์ รักษาที่ศิริราช เรา
เห็นดเหน้อยมากก็เลยไปพักชั่วคราวที่วัดเขาตันเกด แต่เพียงแต่ว่าพักหมา มาพักตอน
กลางคืน ตอนกลางวันอยู่ฟากเขาทางโน้น ภูเขาмаวัดนี้ออกหัวหิน เราอยู่ทางฟากโน้น
มันไม่มีบ้านคน เป็นป่าพวกไม้ไผ่ ทีนี้เราคิดจะซักผ้าเลยเดินไป มันเป็นร้านมีแก่นขนุน
วางอยู่ข้างบน เราไปเลือกดูแก่นขนุนที่จะต้มน้ำซักผ้า

มีเณรหนึ่งอยู่นั้น พอเราไปก็เลยพาเณรมาดูแก่นขนุน หมาดัวหนึ่งมันนอนอยู่
ใต้นั้น คือมันเป็นร้านสูงขนาดนี้ ข้างบนนี้แก่นขนุน หมานอนอยู่ข้างใต้ เราก็งไม่สนใจ
กับหมากับอะไร พอเราดูแก่นขนุนท่อนนั้นท่อนนี้เป็นท่อน ๆ แล้ว หมาดัวนี้ก็เลยวาก
ๆ มาใส่เรานี้ เราเดินไปนี่ เณรก็ไปด้วยกัน หมาดัวนี้โวกวากเข้าใส่เรา โกล้ ๆ เรานี้ เรา
ก็ไม่ได้สนใจอะไรเพราะกับหมามันถูกกันตลอดเวลา ไม่ได้คิดว่าหมากจะเป็นภัยอะไรกับ
เรา ไปไหนเหมือนกันหมดนะ พอโวกวากมานี้ ธรรมดาก็ตื่นเท่านั้นแหละ แต่เรามัน
เฉย มันโวกวากมา ทางเณรนั้นเคยกับหมาดัวนี้แล้ว เป็นไง ๆ มันกัดไหมเข้าไหม โอ้ย
ไม่ได้กัด มันกัดคนไหม โถ เก่งมาก แล้วทำไมเขาเลี้ยงมันไว้ มันมากัดพระทำไม เราก็
เป็นพระ อ้อย นิสสัยมันอย่างนี้ แม้แต่พระที่แปลกหน้ามันก็รู้ ที่มันโสกฮากใส่ท่านนี้คือ
มันรู้แล้วว่าไม่ใช่พระในวัดนี้ว่างั้นนะ เราก็งไม่สนใจ พูดแล้วยังหาแก่นขนุนอีก เขาก็อยู่
นี่ละ ติดตามดูเราอยู่ตลอด

พอเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ว่า เณร เณรรักหมาดัวนี้ไหม โอ้ย รัก เลี้ยงมา เขารักผม
มาก ถ้าเณรรักหมานี้ต้องระวังหมาดัวนี้ให้ดีนะ ถ้ากัดเรานี้มันตายนะหมาดัวนี้ ถ้าลงกัด
เรายังไงมันจะพันไปไม่ได้มันต้องตายหมาดัวนี้ แม้แต่ไม่กัดเรามันก็จะตายอยู่แล้วเรา
ว่าอย่างนี้ มีพัก ๆ โอ้ย ตั้งแต่นั้นเรานี้แสนสบายนะ เราเดินไปไหนเณรวิ่งตัก ๆ กลัว
หมากจะไปกัดเรา กลัวหมาแจะตาย ตั้งแต่นั้นมาเราแสนสบายเลย ไปไหนเณรเป็น
ตำรวจตัก เขาก็งไม่มีอะไรแหละหมาดัวนั้นกับเรา ก็เท่านั้นแหละ แต่เณรรักหมากแล้ว
หมากจะตาย เพราะเราบอกว่าเณรต้องระวังนะหมาดัวนี้ ชี้ไปที่หมาดัวนั้นนะ ถ้าลงกัดแล้ว
มันต้องตายนะหมาดัวนี้เราว่าอย่างนี้นะ แม้แต่ไม่กัดเรามันก็จะตายอยู่แล้ว ยิ่งกัดเรา

แล้วยิ่งแม่นยำเราบอกอย่างนี้นะ โห ตั้งแต่นั้นมาเอาละเนร มันขบขันแท้ ๆ คนหนึ่ง
พูดเล่น คนหนึ่งเอาจริงเอาจัง

เนรเอาจริงเอาจังมากนะ คือกลัวหมาแก่จะตาย เรายี่พูดเล่นกับเนร เล่นกับ
หมาเข้าใจใหม่ จากนั้นมาเราเดินลงจากกุฏิ กุฏิเราก็ต้อย ๆ อยู่ลึก ๆ แกดูจะมองดูแต่
เรา แกกกลัวหมาแก่ตาย มันเลยขบขันใหญ่่นะ นี่เราพูดถึงเรื่องไปอยู่ทางเขาทางโน้น ไม่
มีบ้านคนเลย ไม่มีเลยจริง ๆ หลังเขาไปทางโน้นแล้วไม่มี ทางนี้ก็มีแต่วัด เราไปอยู่ที่
นั้นสบาย ๆ พอฉันเสร็จแล้วสะพายย่ามแล้วไปเลย หายเงียบ ๆ มันมีร่มไม้ใหญ่ ๆ อยู่
มีกระต๊อบเล็ก ๆ อยู่ใต้ร่มไม้สำหรับพระกรรมฐานท่านไปภาวนา เราไปอยู่นั้นสบาย ๆ
หัวหินนี้ ฟังแต่ว่า ๐๕ เป็นไร นานไหม ๐๕ จน ๔๔ เกือบ ๔๐ ปีตั้งแต่ปี ๐๕ ที่เราไป
พักภาวนา พูดถึงเรื่องหัวหิน หมาเยอะจริง ๆ ทุกวัด ๆ เสียงเห่านี้อีกทีก็เลยนะ

วัดที่เราไปอยู่วัดเขาสวนเกต หมานี่ ๓๐ ตัว อยู่ในวัดนี้มี ๓๐ ตัว เราขบขันที่
เนร เนรมันเอาจริงเอาจัง ขอแต่เราลงจากกุฏิเถอะ เนรจะวิ่งโน้นวิ่งนี้มองดูหมากลับ
หมา เพราะเราพูดมีทำให้กลัวมันก็กลัวใช้ใหม่ ทำก็หลายทำ เขาเล่นลิเก ละคร ทำร้อง
ทำร้องให้ ทำหัวเราะ เขามีทั้งนั้นใช้ใหม่ นี่ทำขู่นเนรเข้าใจใหม่ ตั้งแต่นั้นมาเราออกจาก
กุฏิที่ไรเนรจะวิ่งบีบแล้วมองโน้นมองนี้มองหาหมาแก่ กลัวหมาจะมากัดเรา คือกลัว
หมาแก่ตาย ขบขัน พูดถึงเรื่องไปภาวนา ไปเที่ยววัดนี้แล้วก็พูดถึงเรื่องภาวนาทางด้าน
โน้น โอ้ย แะเต็มไปหมดบนหลังเขาไหลเขาทั่วไปหมด แะ ยั่วเย้ย ๆ แะขมุจริง ๆ แถว
นั้นไปที่ไหนเหมือนกันหมด ไม่มีใครไปแตะไม่มีใครไปยุ่งนะ เขาอยู่ลำพังเขา เราเดิน
ไปดู โห แะพิลึกพิลั่นนะ มากจริง ๆ โน้นตั้งแต่ปี ๐๕ นะ มันไม่ค่อยมีหมู่บ้านคนนี่
บิดงาบตก็ลงไปทางสถานีรถไฟทางโน้น

เมืองกาญจน์นี้ที่วัดอะไรอยู่ทางด้านทิศเหนือโน้น นี่ก็เหมือนกันสังัด ตอนนั้นไป
กับสมเด็จพระสังฆราช คือท่านพักอยู่วัดเหนือ เป็นวัดเดิมของท่าน พักอยู่วัดเหนือ
ท่านนิมนต์เราไปในงานโยมมารดาท่าน ไปเผาศพโยมมารดาท่าน ท่านนิมนต์เราไป
แล้วท่านนิมนต์เราเป็นองค์แสดงธรรมด้วยเราถึงได้ไป ไปพักอยู่หลายคืนเหมือนกัน
ท่านทรงเป็นเจ้าของภาพมารดาของท่าน คนเคารพนับถือมาก งานจึงเป็นไปหลายวัน นั้น
ละตอนเรามีโอกาส ไปงานของท่าน งานของเราอยู่ในป่า จึงได้สนุกเที่ยวดูป่าแถวนั้น
โห ภาวนาดี เราไม่ได้มาหาท่านแถละ ไปสักแต่ว่าไป ถึงเวลาแล้วก็ลงมาท่านนั้นแถละ
มาเทศน์มาอะไร มีสองครั้งสามครั้งที่เรามาเกี่ยวข้อง นอกนั้นเราไม่มา ก็เป็นภาระของ
ท่านเอง ธุระของท่านเอง เราไม่ยุ่งท่าน ถึงได้สนุกภาวนา

วัดนี้เป็นฐานหนึ่งของที่ภาวนาสะดวงสบาย เข้าไปในป่านี้สบายไปหมดเลยนะ
นี่หมายถึงเมืองกาญจน์ เป็นป่าเป็นเขา ตัวเมืองจริง ๆ ห่างไกลกันอยู่ นั้นละที่มันสังัด

วิเวกดี ตอนที่เรามีโอกาสบ้างก็ตอนตามเสด็จสมเด็จพระสังฆราช ตอนนั้นท่านยังไม่ได้เป็นสมเด็จพระสังฆราช กับเราสนิทสนมกันมาก เพราะเคยอยู่ด้วยกันมาแล้ว สนิทกันเราไปพักวัดบวรฯ แรก ๆ ก็ไปพักกุฏิท่าน ท่านนิมนต์ให้พักกุฏิท่านให้อยู่ชั้นบนเลย ท่านนิมนต์เราขึ้นชั้นบนเราไม่ขึ้น จากนั้นมาแล้วเราจะพักคณะไหน ๆ วัดบวรฯ เราก็จักพัก พอท่านเป็นสมเด็จพระสังฆราชแล้วเราก็ไม่ได้ไปกราบเยี่ยมท่านเลย ถ้าหากว่าพูดตามทางโลกแล้วเรียกว่าเรานี้ถือเนื้อถือตัว เย่อหยิ่งจองหอง แต่ภายในใจของเราแล้วไม่มี เราเคารพท่านตลอดมา

ที่ไม่ไปก็เพราะว่า ปรกติท่านมีพระภาระมากมายอยู่แล้ว แม้เราเพียงตัวเท่าหนูกานของเราก็ไม่เคยว่าง ไหนอาจารย์มหาบัวจะมาเยี่ยมแล้วจะยุ่งใหญ่ใช้ไหมล่ะ เพราะไปหาท่าน ไม่ไปกราบเรียนท่าน ปุบปับเข้าไปเลยก็ไม่เหมาะ ก็เสียอีกทางหนึ่ง ถ้าจะกราบเรียนท่านแล้วค่อยเข้าไปก็เสียอีกทางหนึ่ง สุดท้ายเลยไม่ไป ไม่ไปเลยนะตั้งแต่ท่านเป็นสังฆราชแล้วไม่ไป ท่านมาที่นี้นะ ท่านมางานกุ่มภวาปี ออกจากนั้นท่านเสด็จบึงมาเลยบอกว่าจะมาวัดป่าบ้านตาด ออกจากนี้ดูว่าขึ้นเครื่องบินกลับเลย ท่านยังอุตส่าห์มาท่านเป็นสมเด็จพระสังฆราชแล้วนะ เราเป็นฝ่ายถือตัว เลยไม่ได้ไปหาท่านเลยจนกระทั่งปานนี้ ท่านเคยมาภาวนาที่นี้แต่ก่อนที่ท่านยังไม่ได้เป็นสมเด็จพระสังฆราช สมัยนั้นสมเด็จพระสังฆราชท่านยังทรงพระชนม์อยู่ กรมหลวงวชิรญาณวงศ์นะ ท่านก็มีโอกาสมาละชิ มาพักอยู่กับเราที่ละไมไม่น้อยกว่าสิบแหละท่านมาแต่ละครั้ง ๆ

นั่นละคำว่าสนิทกัน สนิทมากมานาน ก่อนนี้อีกด้วยนะ ท่านเป็นพระที่สุขุมมาก เราอยากจะพูดว่าท่านดูใครไม่เป็น ไม่เคยเห็นท่านดูใครเลยนะ เรายังไปที่ไหนมันต้องได้สะพายยาทันทัดติดยามไปด้วยแก้ปวดหัว วันไหนไม่มีอะไรดูแล้ววันนั้นปวดหัว ต้องงัดยาทันทัดออกมามันเพื่อระงับปวดหัว มันไม่ได้ดู วันนี้ปวดหัวมากเข้าใจไหม ต้องมียาทันทัดติดยามไปด้วย ไปทั้งมองโน้นมองนี้ไม่เห็นอะไรก็คิดว่าเอายาทันทัดออกมามันแล้วก็เดินไป พอไปเจออะไรเข้าไปนี่เว็ควากแล้วยาทันทัดก็สบาย นอนหลับ มันคนละแบบเรานะ ท่านแบบหนึ่ง ถ้าท่านดูแล้วท่านก็คงจะปวดหัว เราไม่ได้ดูเราปวดหัว นี่มันต่างกันนะนิสัยคนเรา มันต่างกัน มันหากเป็นตามนิสัยนะ ไม่ต้องมีท่ามีทางตั้งโปรงงโปรงแถมอะไรไว้เรื่องดูไม่ดู ท่านไม่เคยดูท่านก็เป็นของท่านอย่างนั้น ใ้เราเคยดูเราก็เป็นของเราอย่างนี้ แม้ที่สุดนอนก็ต้องเอายามมัดติดคอไว้ บางทีหนูมาครอกแครกนี้ดูหนูละชิ ถ้าไม่ได้ดูหนูมันก็ปวดหัว อย่างนั้นละเรา มันเป็นนิสัยคนละอย่าง ๆ

อย่างพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี่จับไม่ได้เลย เราอัสจรรย์อันนี้ละ ว่าท่านหนักในทางไหน ๆ จับไม่ได้เลย หลวงปู่มั่นเรานี้ เราจึงเทิดท่านสุดหัวใจเรานะ ไปอยู่กับท่านเป็นเวลาตั้ง ๘ ปี เข้าไปอยู่ที่แรกจนกระทั่งท่านมรณภาพรวมแล้วก็ ๘ ปี ไม่เคยเห็น

ความเคลื่อนไหวคลาดในหลักธรรมหลักวินัย แม้ที่สุดก็ริยานิสัยว่าท่านจะหนักไปทางไหน จับไม่ได้เลยนะ นี่จึงว่าจอมปราชญ์สมัยปัจจุบัน เราพูดจริง ๆ เราเป็นนักร้องพระทั่วประเทศไทย นักร้องครูนักร้องอาจารย์ ครั้นแล้วก็มาอยู่จุดนี้หมดเลย จุดหลวงปู่ฉันเรา เติตสุดยอดเลย ถ้าว่าตายก็ตายเลยเทียว

สมมุติว่ามหากษัตริย์มันโง่จะตายมันอยู่ให้หนักแผ่นดินทำไม ไปตายเสีย ทางนี้กราบเรียนถามเลย เอาเมื่อไรว่างั้นเลยนะ นั่นดูซินะ ความเสียสละ ความเทีตุนนะ ท่านบอกให้ตายเสีย มันอยู่หนักแผ่นดินเขา คนทั้งโลกเขาฉลาดพอเป็นพอไป โง่ที่สุดคือพระองค์นี้ จะเรียกว่ามหาบัวมันก็ไม่สนิท ถ้าเรียกมหาบัวนั้นถูกต้อง เรายิ่งหมอบเลย เข้าใจไหมละ นี่คือความหลงใจ คือสุดยอดแล้วกับพ่อแม่ครูจารย์มัน แหม สุดจริง ๆ นะเรา พูดที่ไรไม่มีคำว่าอ้อมพอ ไม่ทราบเป็นยังงัย สด ๆ ร้อน ๆ อยู่เหมือนท่านอยู่กับเรา เราอยู่กับท่านตลอดเวลา เรื่องความเทีตุนจึงสุดหัวใจ

พูดถึงเรื่องพ่อแม่ครูจารย์มันนี่เราไม่มีคำว่าอ้อมพอนะ มันดูมันตีมันชาบมันซึ่งทุกอย่างเลย ด้วยการประมวลมาหมดที่สัมผัสสัมพันธ์กับท่านเป็นเวลา ๘ ปี ไม่มีอะไรที่จะจับได้เลยว่าท่านหนักทางนั้น นี่เป็นอย่างน้อยนะ นิสัยท่านหนักทางนั้นไม่มีเลย อย่าว่าแต่พูดถึงเรื่องธรรมวินัยเลย อันนี้ไม่มีเคลื่อนไหวเลย เพราะต่างคนต่างเรียนมาก็รู้ด้วยกัน เฉพาะอย่างยิ่งเป็นของตัวเองของคนเรื่องนิสัยนะ นิสัยเป็นของตัวเองเป็นสมบัติของตัวเองทุกคน ๆ ท่านมีสมบัติอะไรที่ท่านจะนำออกมาแสดงเหมือนทั้งหลาย ทั้งประชาชนโลกทั่วไป ทั้งพระทั้งเณร ครูบาอาจารย์ ต้องเอานิสัยของตัวเองออกใช้ตลอดไป นิสัยเป็นของดั้งเดิม

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงรับสั่งว่า การละนิสัยวาสนานี้ไม่มีใครละได้ สำหรับพระพุทธเจ้าละได้พระองค์เดียว ฟังซิ นอกนั้นละไม่ได้ ต้องใช้นิสัยเดิมของตัวเอง นี่ละนิสัยเดิมที่จะออกในแง่ไหนบ้าง ท่านหนักทางไหนเราจับไม่ได้เลยนะ นี่อันหนึ่ง โอ๊ย ละเอียดล่อทุกอย่าง เราก็เห็นองค์นี้ละที่ผ่านมานะ ตานี้ แหม พูดไม่ถูกทุกอย่างนะ ตาพูดก็สารุเราไม่ได้ประมาทนะ คือตาไก่ป่ามันตาดีเข้าใจไหม ตาแหลมตาคมคือตาไก่ป่า พวกไก่ป่านี้ตาดี ท่านเป็นอย่างนั้น แพล็บ ๆ ๆ หูก็ดีตาก็ดี ทุกอย่างดีหมด อวัยวะสำหรับเครื่องใช้ของท่านไม่ค่อยชำรุดนะ หลง ๆ ลืม ๆ ก็ไม่มี จึงว่าหาที่ตองติไม่ได้ แม้นิสัยเป็นเรื่องของชั้นเรื่องของสมมุติยังจับไม่ได้เลย ท่านละเอียดล่อเสียทุกอย่าง

แต่เวลาพูดให้ท่านหัวเราะได้ก็มีแต่เรานะแปลกอยู่อันหนึ่ง มันหากมีของมันนั้นแหละนิสัยบ้ำอันนั้นนะ แหย่นั้นแหย่นี้ บางทีก็มีอะไรล่อเข้ามาบ๊ีบ ท่านหัวเราะขึ้นทันทีก็มี มีแต่เราเท่านั้น ดูกี่ฟาดลงนี้ หยอกเล่นก็อยู่ที่นี่ เวลาท่านดูเราที่ตัวเบอร์หนึ่งแหละ ท่านดูนี้รู้สึกจะไม่มีใครเกินเรา ที่พ่อแม่ครูจารย์มันดูนะ มีเรื่องขบขันก็เรานี้ละแหย่ให้

ท่านหัวเราะ มันหากเป็นของมันอยู่แน่แหละ นี่พูดถึงเรื่องครูบาอาจารย์ที่เยี่ยมยอดที่สุดในสมัยปัจจุบัน เฉพาะอย่างยิ่งวงกรรมฐาน เรายกให้เลิศเลยเถียว ขนาดอยู่ด้วยกัน ๘ ปีจับอะไร ๆ ที่ว่ามีความผิดปกติบ้างเล็กน้อย หรือว่านิสัยท่านหนักไปทางไหนไม่มีเลย นี่สำคัญมากนะ คนหนึ่งมีอย่างหนึ่ง ๆ จับจนได้ ไม่จับมันก็ได้มันก็รู้มันเด่นอยู่แล้วละ มันเด่นอยู่ในนิสัยของคนนั้น เป็นสมบัติของคนนั้นออกมาจ่ายตลาดมันก็เห็นล่ะซี อยู่เฉย ๆ ก็ไม่เป็นไร เวลาออกจ่ายตลาดนิสัยมันก็ออกไปด้วย สำหรับพ่อแม่ครูจารย์มันนี่ไม่มี

พูดอย่างนี้ก็ไม่มีลืมท่านอาจารย์หลุย นั่นก็นิสัยท่านอาจารย์หลุย กับเราสนิทกันมากขนาดนั้นละ เราเดินจงกรมอยู่ในป่าลึก ๆ กลางคืนมืด ๆ เพราะปรกติเราไม่เคยจุดไฟแต่ไหนแต่ไรมา จนกระทั่งทุกวันนี้เราก็ไม่เคยจุด นี่ก็เป็นนิสัยอันหนึ่งเหมือนกัน ไปอยู่คนเดียวก็ไม่จุด ยิ่งกับหมู่กับเพื่อนแล้วแม้เดินจงกรมก็ไม่ให้เห็นนะ เป็นนิสัยอะไรชอบกลอยู่ ถ้าพูดภาษาของโลกเขาเรียกว่า ถ้ามีใครเห็น เช่นเสื่อมันไปเที่ยวหากิน มีใครไปเห็นมัน มันถือว่าเสียความขลังแล้ววันนั้นนะ ไ้เรามีคนมาเห็นเราเดินจงกรมนี้เสียความขลัง มันหากลักษณะอย่างนั้นละ เพราะฉะนั้นการทำความเพียรของเรา พระเถรทั้งหลายนี้อาจจะเข้าใจเป็นจำนวนมากว่า อาจารย์มหาบัวไม่เห็นเดินจงกรม

นุ่น เดินอยู่ในป่านุ่น ไม่ให้เห็นเลย นั่นเราเป็นอย่างนั้น ถ้ากลางคืนพระเสียบหมดแล้วถึงค้อยด้อมลงมา ลงมาก็ไม่จุดไฟ พอก้าวลงแล้วทำอะไรชั่วโง่ เป็นอย่างนั้นนะ พอเห็นไฟแฟล็บ ๆ ขึ้นกุฎิแล้วหนีแล้วเข้าห้องแล้วไม่เห็น กลางคืนก็ไม่เห็น กลางวันยิ่งแล้ว นุ่นอยู่ในป่าลึก ๆ นี่พูดถึงเรื่องการเดินจงกรมกลางคืน ทีนี้เราก็เดินจงกรมอยู่ในป่าลึก ๆ กลางคืน เสียงกุกกับ ๆ เข้าไป เอ๊ ใครมานี่ผิดเวลา คือตามธรรมดาเราพูดตามความจริงพระเถรกลัวเราอยู่มากนะ กลัวรองพ่อแม่ครูจารย์มันลงมา เพราะสัมผัสสัมพันธ์กันตลอดเวลาจึงต้องกลัวเรามากล่ะซี จักันเลยชัดกันเลย อันนี้กุกกับ ๆ เข้าไป เอ๊ ใครมา เราก็ไม่ได้คิดเรื่องราวอะไร เราสะดุดไปถึงพ่อแม่ครูจารย์มันเลย

เอ๊ะ หรือพ่อแม่ครูจารย์มันไม่สบาย พระเถรมาตามเราหรือไง เข้าไปใกล้ ๆ ประมาณต้นเสากับนี้ บุกลงไปในป่านุ่น ใครมานี่เราว่าจั้นนะ ผมเองว่าจั้นนะ ท่านบอกผมเอง พอไปจับคว้าได้แขนเราแล้วจูงมาเลย จะเอาไปไหน จะพาไปพึ่งเทศน์ล่ะซี อยู่จูงไม่ถอยนะ ลากออกมาเลย อย่างนั้นละความสนิทกัน อ้าว ก็เมื่อคืนนี้ผมไปครูจารย์ทำไมไม่เห็นไป ก็นั่นซี ผมไม่ได้ไปถึงเอาท่านมหาไป ไปแต่ท่านอาจารย์ไม่ได้หรือ โอ๊ย ไม่ได้เดียวท่านไล่ลง แล้วจูงเรื่อยนะ จนกระทั่งมาถึงที่โล่ง ๆ ถึงปล่อยมือแล้วคุยกันไปเรื่อย นี่พูดถึงเรื่องความสนิท นิสัยของท่านก็เป็นอย่างนั้น

ท่านชอบอย่างนั้นละกับองค์ไหนก็เหมือนกัน พวกหมู่เพื่อนที่สนิทของท่านท่านทำอย่างนั้นละ ถ้าเป็นพวกไล่เลียกันที่สนิทสนมกันเป็นอย่างนั้นละ กับองค์ไหนก็เหมือนกัน นี่เรียกว่านิสัย เป็นของตัวเอง เวลาออกมาเกี่ยวข้องกับสัมผัสสัมพันธ์กันก็จับกันได้รู้กันได้นิสัยอย่างไร เป็นนิสัยอย่างนั้นหลงปู่หลุย คนละองค์ ๆ เป็นนิสัยของตัวเอง ๆ ไม่ได้ไปเอาจากใครละ หากเป็นของตัวเองออกมาจนได้

สำหรับเรานี้ถ้าว่าก็ขึ้นปีบ เรียกว่า ลิงเป็นที่หนึ่ง แมวเป็นที่สอง ตบก็เร็ว เล่นก็เร็ว สำหรับเราจะว่านิสัยหรือไม่ว่านิสัยก็ตาม จะให้เอาลิงมามัดติดคอเรา ทั้งแมวมามัดติดหน้าอกอย่างนั้นหรือถึงจะบอกว่าเรามีนิสัยอย่างนั้น ถ้าใครไม่รู้ก็ทราบเสีย ลิงกับแมวมันมาด้วยกัน ตบก็เร็ว ลิงปีบ ๆ เร็วเหมือนกัน นี่เป็นนิสัยอันหนึ่ง ไม่ได้คิดนะมันหากเป็นของมันเอง อะไร ๆ น้ำมันจะไปของมัน ยิ่งทุกวันนี้ด้วยแล้วไปอีกแบบหนึ่งนะ อันนี้คาดไม่ได้เลย เราพูดจริง ๆ ไม่ใช่คุณนะ แต่ก่อนก็เป็นนิสัยอย่างนั้นอยู่แล้ว เป็นนิสัยชอบชอกแซกคิดอ่านไตร่ตรอง เรื่องราวอะไรสังเกต

เพราะฉะนั้นเดินทางไปสายไหนก็ตาม พอแวะจากนี้ไปนั้น ทางนี้ก็โลที่เท่าไรมันจับไว้แล้ว ๆ ตลอด ด้วยเหตุนี้เองไปที่ไหนจึงรู้ไปหมด ทางแยกกิโลที่เท่าไร ๆ แล้วกินของแก่นั่นละนะ ทุกวันนี้ถึงจะสังเกตก็จำไม่ได้ แต่ก่อนสังเกตด้วยจำได้ด้วย ไปที่ไหนรู้หมด ระหว่างทางแยกไปไหนมาไหน กิโลที่เท่าไร ๆ นี้จำได้หมด อันนี้เป็นนิสัยอันหนึ่งเหมือนกัน อย่างทุกวันนี้เรื่องสังเกตนั้นไม่มีปัญหาอะไร แต่เรื่องความจำที่จะจำเอาจากความสังเกตนั้นไม่ได้แล้วเดี๋ยวนี้ หายหมดแล้วแหละ กินแต่ของเก่า ไปไหนกินแต่ของเก่า นี่พูดถึงเรื่องนิสัย

แต่เราทุกวันนี้เราพูดจริง ๆ เราไม่ใช่ไอ้อดนะมันเลยจากนั้นมาแล้ว ไม่ทราบพูดอะไรถึงจะถูก เจ้าของเองก็พูดเจ้าของไม่ถูกนะ แต่ไม่สงสัยเจ้าของ ไม่ว่าอะไรมันหากเป็นของมันเอง พูดให้มันชัดไปเลยมันจวนจะตายแล้ว นอนอยู่ในรถนี้ร่างกายเหมือนขอนแก่น หัวใจมันเหมือนเมื่อไร พูดอย่างนี้มันไม่ได้เหมือนนะหัวใจ มันหมุนของมันอยู่ตลอดเป็นลักษณะชาติของมันเอง ควรจะสัมผัสสัมพันธ์เรื่องอะไร ๆ ไม่ต้องมีใครบอกแล้วไม่ต้องถามใคร เจอเข้าพับเข้าใจทันที ๆ เลย นี่พระพุทธเจ้าว่า สนฺทิฎฐิโก ทั้งเรื่องความรู้เองเห็นเองในสิ่งภายในเกี่ยวกับกิเลส ทั้งสิ่งภายนอกที่เข้ามาสัมผัสสัมพันธ์หัวใจนี้เป็น สนฺทิฎฐิโก ด้วยกันทั้งนั้นไม่ต้องถามใคร

กิเลสตัวไหนเป็นยังงี้ ๆ สติปัญญาที่จะมาพัดมาเหวี่ยงกันก็เป็น สนฺทิฎฐิโก แก่กิเลสได้มากน้อยเพียงไรเป็น สนฺทิฎฐิโก เป็นลักษณะชาติอันหนึ่ง ที่นี้จิตอันนี้ที่มันจะรู้จะเห็นสิ่งใดเข้ามาสัมผัสสัมพันธ์ก็เป็น สนฺทิฎฐิโก ไม่ต้องไปถามใคร นี่ละลักษณะชาติที่ปฏิบัติจริง ๆ พระพุทธเจ้าทรงรู้ทรงเห็น เราไม่ได้วัดรอยนะ ฐานใหญ่พระ

พุทธเจ้ารู้อย่างนั้น ฐานเล็กที่บรรดาสาวกทั้งหลายผู้มีอุปนิสัยสามารถหรือเชี่ยวชาญในทางไหน จะรู้ไปตามนิสัยของตัวเองไม่ต้องไปถามใครนะ มันหากพอดิบพอดีกับผู้นั้น ๆ จะเป็นไปเอง ๆ มันเป็นอย่างนี้

เพราะฉะนั้นถึงพูดว่า บาปนรกอเวจีเปรตผีสัตว์อะไรเหล่านี้ไม่มีถึง แหม สะเทือนใจมากนะ โถ ตาบอดยังมาอวดพระพุทธรูปเจ้าทุก ๆ พระองค์ อวดพระสงฆ์สาวก ผู้มีความเชี่ยวชาญทุกพระองค์ไปได้อย่างหน้าด้าน มันสลดสังเวชถึงขนาดนั้นนะ เทวดาไม่มี โอ๊ย สะเทือนมากนะ ในเมืองไทยของเรานี้ยกเอายันกันเลยนะ ยกเอาความจริงไม่ต้องยกเอาภาพพจน์มาตีหน้าผากกันแหละ เพราะภาพพจน์ของพวกกายทิพย์นี้ไม่มี ภาพพจน์หยาบ ๆ เหมือนอย่างมนุษย์ชี้เหม็นเรานี้ พวกเรามีทุกคนมีทั้งชี้ วาดภาพไม่ วาดภาพมันก็เห็นอยู่ทุกคนทั้งชี้อะไร แต่เทวบุตรเทวดาวาดไม่ได้ชี้ เห็นประจักษ์อยู่ในหัวใจก็วาดไม่ได้ เพราะไม่มีสิ่งหยาบ ๆ อย่างนี้

อันนี้เราก็มานำเอาหยาบ ๆ ทั้งสดทั้งชี้นี้อวดว่ามีแต่มนุษย์ เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมไม่มีนี่ซิมันสำคัญนะ ผู้ที่ท่านรู้ท่านเห็นท่านไม่ใช่คนตาบอดอย่างนี้นี่นะ เอาไปอวดท่านหาอะไร มันนำสลดสังเวชใหม่พิจารณาซิ โห พิลิกพิลัน เทวดาเพียงสวรรค์ชั้นเดียวมากกว่ามนุษย์เราในแดนโลกอันนี้ เรียกว่าในแดนมนุษย์เรานี้เท่าไร มนุษย์เรานี้มีคนที่ล้านคนยังอยู่กันได้สบาย เทวดาเพียงสวรรค์ชั้นเดียวเท่านั้นมากกว่านี้ขนาดไหน ฟังซิ เราไม่ต้องพูดนรก เทวดาซึ่งสัตว์โลกทั้งหลายจะผ่านไปต้องมีจำนวนน้อยมากก็ยังมากขนาดนั้น มากกว่ามนุษย์ของเราที่เต็มอยู่ในแผ่นดินนี้ บ่นอ้อกัน มีแต่กองฟืนกองไฟเผาหัวใจกันตลอดเวลา แล้วมันเด่นที่ไหนมนุษย์ เเด่นที่ไฟมันเผาหัวอกเท่านั้นเอง

แต่งตัวหุหุราฟุฟ้าเทวดาสู้ไม่ได้นะ ทุกสิ่งทุกอย่างหุหุราฟุฟ้าไม่มีใครเกินมนุษย์ แต่ความเลวร้ายหรือความเป็นพิษเป็นไฟไม่มีใครเกินหัวใจมนุษย์เผามากที่สุด ยิ่งมีคนเสกสรรปั้นยอว่าเป็นใหญ่เป็นโตด้วยแล้ว นั่นละคือส่งเสริมไฟให้มันแสดงเปลวอะไรก็แสดงเปลวไปตาม ๆ กันหมด ยศก็ใหญ่ ไฟก็ใหญ่ ทิฐิमानะสูงเท่าไรไฟก็ยิ่งไหม้เข้าไปเรื่อย ว่ามันมีศรีสุข เรียนได้ชั้นนั้นชั้นนี้เท่าไรเพิ่มไฟ ๆ มันไม่ได้เพิ่มคุณธรรมนะ เพราะวิชาเหล่านี้เป็นวิชาของกิเลส เพิ่มมาเท่าไรก็เหมือนกับเพิ่มเชื้อไฟเผาหัวใจคนนั้น ความจริงเป็นอย่างนี้

เทวดาท่านไม่ได้มีความทุกข์ยากนี่นะ เรื่องความทุกข์ประจำหัวใจนั้นมีด้วยกันแต่ไม่มีแบบมนุษย์ชี้เหม็นนี้ พิณาศฉิบหาย ฆ่าฟันรันแทงกันก็เพราะตัวฉิบหายภายในหัวใจระเบิดออกมานั่นเองมันเผากันเวลานี้ เทวดามีเผาที่ไหน แล้วยังไปปฏิเสธว่าเทวดาไม่มี มันลบจริง ๆ นะลบศาสนาเวลานี้ อันไหนที่เป็นของจริง พระพุทธรูปเจ้าแสดงไว้แบบเดียวกันหมดฟังซิ ไม่มีเคลื่อนคลาดนะ พระพุทธรูปเจ้าพระองค์ใดสอนไม่เคย

เคลื่อนคลาดจากกัน ว่าอย่างไรเป็นอย่างนั้นทุกกระเบียดเลย เพราะรู้อย่างเดียวกันทุกกระเบียด เห็นอย่างเดียวกันทุกกระเบียด สอนมาก็ต้องเป็นแบบเดียวกันทุกกระเบียด ที่นี้ก็เลสทุกกระเบียดของมันมีแต่ตัวจอมปลอม มันลบไปหมดตลอดเวลา ให้จำเอานะ อันนั้นะ ไม่งั้นจมนะพวกเรา เชื่อแต่กิเลส ๆ ครูบาอาจารย์เทศน์ให้ฟังไม่ยอมฟัง

นี่เราพูดถึงเรื่องความสัมพันธ์ของจิตใจมันของเล่นเมื่อไร คาดไม่ได้นะ วิสัยของความรู้ คือใจเป็นธรรมชาติเป็นนักรู้ สิ่งใดที่มาสัมผัสสัมพันธ์อันเป็นสิ่งที่คู่ควรกันแล้วปิดไม่อยู่ มันจะสัมผัสสัมพันธ์ของมัน มันจะรู้ของมันทะลุ ๆ ดินฟ้าอากาศเหล่านี้ไม่มีความหมายนะ เพราะอันนี้เป็นต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศ ไม่มีความรับผิดชอบ ไม่มีความรู้ความหลงอะไรอยู่ในนี้ ไม่มีในตัวของมันไม่มีความหมาย เพราะฉะนั้นจิตใจจึงไม่ได้มาสนใจอันนี้ ฟุ้งสิ่งที่มีความหมายสัมผัสสัมพันธ์กันได้ จิตวิญญานนี้สำคัญมากเป็นอันดับหนึ่งเลยนะ จิตวิญญานไม่ว่าของสัตว์ของบุคคลของเปรตของผีของสัตว์นรก อเวจี สวรรค์ชั้นพรหม ประสานกันได้ทั้งนั้น นี่วิสัยของจิตเข้าใจไหมละ รู้อย่างนั้น เหล่านี้ไม่มีความหมาย

ท่านจึงว่า สุธัญโต โลกํ อเวกขสฺสุ โลกนี้มันว่าง คือโลกอันนี้โลกที่โลกติดกันนี้ นะ วัตถุที่โลกมันติดกัน ติดเขาติดเราติดหญิงติดชายติดทุกสิ่งทุกอย่างมีแต่ติดโลกวัตถุนี้ทั้งนั้น ท่านจึงบอกว่าเปิดออกหมดว่างไปหมดไม่สัตว์มีบุคคล เขาไม่รู้ว่าเขาเป็นสัตว์เป็นบุคคล ไม่รู้ว่าเป็นต้นไม้ภูเขา เราไปให้ความหมายเขาต่างหาก แล้วเราก็ก็นำไปติดพันกับเขาดีใจเสียใจกับเขาต่างหาก ให้ถอนตัวออกมา ทิฐิวานันเป็นต้นไม้ นี่เป็นภูเขา นั้นเป็นเขานี้เป็นเรา เหล่านี้เป็นอตตานุทิฎฐิ อตตานุทิฎฐิ อุหจฺจ ถอนอตตานุทิฎฐิความเห็นว่าตนว่าตัวเสีย เอวํ มจฺจตุตโร ลียา จะพึงข้ามพ้นจากพญามัจจุราชเสียได้นั้น ที่แรกก็ขึ้นว่า สุธัญโตโลกํ อเวกขสฺสุ โมฆราช สทา สโต อันดับที่สองมาก็อตตานุทิฎฐิ อุหจฺจ เอวํ มจฺจตุตโร ลียา จากนั้นก็ เอวํ โลกํ อเวกขนฺตํ มจฺจราชา น ปสฺสตี ดูก่อน โมฆราชเธอจะมีสติทุกเมื่อ ฟังซิสตี เธอจะมีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของสูญเปล่า ถอนอตตานุทิฎฐิความเห็นว่าตนว่าตัวเสีย จะพึงข้ามพ้นจากพญามัจจุราชเสียได้ พญามัจจุราชจะมองไม่เห็นผู้พิจารณาโลกเป็นของว่างเปล่าอยู่อย่างนี้

พระพุทธเจ้าท่านว่างมาเท่าไร ตั้งแต่ขณะเวลาท่านตรัสรู้ว่างหมด เหล่านี้ไม่มีว่างไปหมดไม่มากก็ดขวางพระทัยท่านได้เลยละ ท่านว่างไปหมด นี่ละท่านเอามาสอน เพราะเวลานั้นมาฆพโมฆราชยังติดยังพันอยู่นี้ ท่านจึงเปิดออก อย่าไปยึดไปถือนี้ให้ถือ เป็นของว่างไปหมด ผ่านไปเลยความหมายก็ว่างนั้น ว่างไปหมดเห็นไหมละ ท่านสอน ท่านถอดออกจากหัวใจมาสอน มันมีอะไรเป็นตนเป็นตัวของโลกอันนี้ มันตื่นบ้ำกันเฉย ๆ จิตมันทะลุไปหมดแล้วว่างเลย ที่มันไม่ว่างก็คือหัวใจปิดตันตัวเองนั่นเอง อะไร

ก็ปิดตันหมดถ้าลงหัวใจปิดตันตัวเองแล้วนะ ถ้าหัวใจเปิดโล่งตัวเองแล้วไม่มีอะไรปิดได้ในโลกอันนี้ ไม่มีติดอะไรทั้งนั้นสามแดนโลกธาตุ ถ้าหากเราไม่ติดกับกิเลส กิเลสไม่ติดเราเสียอย่างเดียวไม่มีอะไรติดในโลกนี้ เพราะฉะนั้นกิเลสจึงเป็นตัวมหากภัยอย่างยิ่ง ให้พากันจำเอานะ

นี่เราพูดถึงเรื่องวิสัยของจิตที่ท่านรู้ท่านเห็น ท่านรู้เหมือนกันท่านเห็นเหมือนกันแต่ท่านไม่พูด พูดอะไรใครก็ไม่รู้เรื่อง แม้อย่างพูดเวลานี้ใครรู้เรื่องเมื่อไร ก็มีแต่หลงตาบวเป็นบ้าคนเดียวพูด ดีไม่ดีทั้งศาลานี้ก็จะว่าหลงตาบวเป็นบ้าคนเดียว พวกนี้ดีเลิศกันหมดเลยเข้าใจไหม ดีจนชี้แตกก็ยังดี พวกนี้นะเข้าใจไหม ไอ้เราไม่ชี้ไม่ปวดก็เหมือนยิ่งกว่าพวกนี้อีก ถูกเขาโจมตีละซี นี่ละมันสลดสังเวช พระพุทธเจ้าที่ว่าท้อพระทัย ท้อไปเสียทุกสิ่งทุกอย่างนะ ภายนอกภายในท้อหมดเลยเพราะไม่ใช่วิสัยของโลกที่จะรู้ได้เห็นได้ดังที่พระองค์รู้และเห็นอยู่นั้นนะ เราอย่าพูดแต่เพียงย่อ ๆ เลย พิสดารมากที่สุดที่โลกรู้ไม่เห็นไม่ได้ พระพุทธเจ้ารู้หมดว่าไง มันต่างกันขนาดไหนนะ นี่ละธรรมที่ว่าเลิศเลอเลิศอย่างนี้เอง

ให้ธรรมได้เข้าครองในหัวใจใครแล้วหมอบตันที่กับพระพุทธเจ้า นิพพานไปไหนเท่านั้นเอง นั่นฟังซินะ ก็เป็นพระรูปพระกายเท่านั้นนิพพาน พระพุทธเจ้านิพพาน ๆ คือสรีระร่างกายของเราซึ่งเป็นส่วนสมมุติ เมื่อหมดสภาพแล้วก็สลายไปเป็นดินเป็นน้ำเป็นลมเป็นไฟธรรมดาของมัน ทั่วโลกดินแดนเป็นอย่างนั้น นี่ก็ว่าตถาคตนิพพาน ๆ ไปไหนตายไปไหน อันนี้เป็นธาตุ ๔ ดินน้ำลมไฟ ธรรมชาติของธรรมธาตุอันนั้นไปไหนจำขึ้นทีเดียวถึงกันหมดเลย เหมือนกับแม่น้ำมหาสมุทรทะเลหลวงนี้ไหลเข้าถึงกันแล้วมีอดีตอนาคตที่ไหนด น้ำสายไหนลงไปนั้นเป็นมหาสมุทรด้วยกันหมดมีอดีตอนาคตที่ไหนไปถามหาน้ำมหาสมุทรมาจากอดีตที่ไหนอีก แล้วไปถามหาอนาคตที่ไหนอีก ก็เดี๋ยวนี้ปัจจุบันนี้ก็น้ำมหาสมุทร

จิตเวลานี้ก็เป็นธรรมธาตุเรียบร้อยแล้ว จะไปหาพระพุทธเจ้าอดีตมาจากที่ไหนว่าแปลกปลอมมาจากที่ไหนอีก เราจะไปหาอนาคตที่ไหน พระพุทธเจ้าที่แปลกปลอมมาจากที่ไหน ในธรรมชาติอันนี้ปัจจุบันนี้ธรรมธาตุจำอยู่ในหัวใจแล้วอันนั้นฉันใด อันนี้ฉันนั้นเป็นมหาสมุทรอันเดียวกันเลย นั่นเข้าใจไหมละ นี่ละที่ว่าพระพุทธเจ้านิพพาน นิพพานไปไหนว่างั้นเลย นี่ละกราบราบบ้างอันนี้เอง ธรรมธาตุนี้เป็นอันเดียวกันแล้วจะไปหากราบที่เมืองไหน อินตงอินเตยเมืองโน้นเมืองนี้ เราก็กยกให้เป็นชั้นเป็นภูมิ แต่เวลาจะเอาเข้าสู่ความจริง นี่แหละคือพระพุทธเจ้าว่างั้นเลย ธรรมธาตุหรือมหาสมุทรนี้แหละว่างั้นเลย นั่นเป็นอย่างนั้นนี่นะ

เราก็พยายามสอน โอิ ทำไง ไอ้วกภาวนาก็มานอนตาย ว่าจิตสงบก็ให้มันตาย กับความสงบนี้อย่าให้มันออกนะ พิจารณาแยกออกไปเรื่องธาตุเรื่องขันธภูเขากฎาตั้งที่กล่าวนี้บ้างซี จะได้เห็นเรื่องราวไป ต่อจากนั้นก็เปิดกว้างออก ๆ วางไปหมดเหมือนกัน จะไปไหน พอพูดถึงเรื่องว่างนี้มันก็อดไม่ได้ ถอดมาจากหัวใจเหมือนกันนี่นะ จนถึงขนาดอัศจรรย์ตัวเอง เวลามันถึงขั้นว่างไม่มีอะไรติดหัวใจเลย ทั้ง ๆ ที่กิเลสยังติดหัวใจ อยู่นะแต่มันมองไม่เห็น มันมองออกนอกเสีย เหมือนเราขึ้นไปยืนอยู่บนหัวตอนี้ เรามองดูท้องฟ้ามหาสมุทรเว้งว่างไปหมด แต่หัวตอที่เจ้าของเหยียบยืนอยู่นี้มันไม่ดู มันไม่วางที่ตรงนี้มันไม่เห็น มันก็เห็นตั้งแต่ข้างนอกวางไปหมด นั่น มันก็อันนั้นอัศจรรย์ อันนี้อัศจรรย์ ตัวเป็นภัยต่อความอัศจรรย์คือหัวตอที่เหยียบอยู่นี้ทำไมไม่ดู เข้าใจไหม ละ

นี่ละใจที่เวลามันชำระของมัน ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างละเอียดเข้าไป ๆ จนกระทั่งว่างไปหมดเลย โห อันนั้นว่างอันนี้ว่าง แหม ว่างอัศจรรย์ จิตใจเรานี้ส่งไปไหนมันว่างไปหมดนะ โอ้ย อัศจรรย์ใจดวงนี้ทำไมถึงได้สว่างไสวจ้าขนาดนี้วะ ว่างไปหมดเลย ๆ หัวตอมันไม่ได้ดูนะ มันเห็นแต่สิ่งนั้นว่างสิ่งนี้ว่าง บทเวลาถึงขั้นเต็มเหนี่ยวมันแล้ว ดูที่ โหน ๆ มันก็ว่างไปหมด ๆ วนเข้ามา ๆ จนกระทั่งถึงหัวตอ โอิ มันไม่วางอยู่ตรงนี้ ซัดตรงนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้วไม่ต้องถามว่างไม่ว่าง นั่นละหัวใจเมื่อมันขาดสะบั้นลงจากความติดข้องคือตัวนี้ อัดตาอยู่ภายในใจลึก ๆ อวิชชาปจฺจยา ก็อัดตาตัวหนึ่งนั่นแหละ พาดตัวนั้นขาดสะบั้นลงไปแล้วว่างหรือไม่ว่างท่านไม่ถามหาใคร นั่นจิตเวลาว่างเป็นอย่างนั้นนะ ถึงอัศจรรย์นี้วะ

โห มันออกอุทานจริง ๆ นะไม่ใช่ธรรมดา เวลามันว่างนี้ถึงขนาดที่ว่า โธ จิตนี้ทำไมถึงว่างขนาดนี้หนา มองดูโหนว่างไปหมด แม้ที่สุดดูร่างกายเจ้าของก็ว่างไปหมด เห็นรูปร่างเพียงเป็นเงา ๆ ก็เห็นอยู่ รูปร่างก็เห็นอยู่แต่มันเป็นเงา ๆ เท่านั้น ส่วนใหญ่ของมันคือความสว่างนี้มันจ้าออกไปหมดเลย มันก็จะอดที่จะออกอุทานไม่ได้ โธ ทำไมจิตนี้ถึงได้สว่างไสวอัศจรรย์ถึงขนาดนี้เชียวนา ๆ นั่นฟังซินะ ทั้ง ๆ มันเหยียบกิเลส หรือกิเลสเหยียบหัวมันอยู่มันไม่รู้ละ พอเปิดหัวตอที่เหยียบย่ำกันอยู่นั้นออกแล้วไม่ต้องถาม ว่างหรือไม่ว่างมันก็รู้อเอง พระพุทธเจ้านำอันนั้นมาสอนโลก ว่างหมดแล้วพระพุทธเจ้า พวกเรานี้มันไม่ได้เรื่องได้ราว ถ้าไปถึงขั้นหัวตอก็ยังตื่นอันนี้มันหัวตอหรืออะไรไม่รู้ เอาละพอเทศน์เท่านั้นแหละว่าจะไม่เทศน์มากมันก็ไปใหญ่แล้วแหละ

พากันกอดอยู่นี่นะ ถานขึ้นนี่อย่าพิจารณานะ ไอ้อเรื่องเป็น อนิจจัง ทุกขัง อนตตา อสุภะอสุภัง ให้กอดทั้งสี่ข้างตอดอยู่นี่นะ อันนี้เป็นเราอันนี้เป็นของเรา ให้ยุ่งอยู่นี่นะ

บอกทุกคนเข้าใจไหม อย่าพิจารณา ปัญญาเอาไปหุงต้มเสียให้หมด ปล่อยให้กิเลสมาเฟ้นฟ่าน ๆ ต้มยำเรา เราเอาปัญญาไปหุงต้มแล้วกิเลสมาต้มเรากินແຫລกเลย ให้พร..

กำลังพิจารณาอยู่เรื่องทางบ้านเมืองเขาเป็นยังไง ๆ เราจะค่อยช่วยสนับสนุนอีกทางหนึ่ง ทางนี้เป็นทางชาติบ้านเมือง ทางนี้เป็นทางศาสนา รวมสองมือทางฆวากวาดเข้ามาทางซ้ายกวาดเข้ามา เข้าสู่ความแน่นหนามั่นคงของเราคือสมบัติเพื่อคลังหลวงอันเป็นหัวใจของชาติไทยเรา เราจะพยายามหนุนอันนี้แหละ เพราะฉะนั้นขอให้ฟังเสียงศาสนาก็แล้วกันนะ ถ้าฟังเสียงศาสนาแล้วจะค่อยเป็นค่อยไปค่อยคืบค่อยคลานหนาแน่นขึ้นเป็นลำดับ แล้วจะอุ้นหนาผาคั่งต่อไป นี่คือศาสนา แนวทางหรือคำสอนของศาสนาบอกถึงจุดที่แน่นหนามั่นคงให้ ให้พากันพยายามปฏิบัติตามเสียงอรรถเสียงธรรม อย่าฝืนไปฟังเสียงกิเลสจะจมอย่างรวดเร็วด้วยนะ เรื่องกิเลสเหมือนไฟไหม้บ้านจ่อเข้าไปไม่ขีดไฟก้านเดียวพืบหมดเลย ไม่มีเหลือ นี่คือความพินาศ แต่เราพยายามปลูกขึ้น ศาลาหนึ่งใช้เวลาเท่าไร สิ้นเปลืองเงินไปเท่าไร ก็วันก็คืน ตะเกียกตะกายมานานไหม แต่ไม่ขีดไฟก้านเดียวจุดเข้าไปปืบหมดเลย นี่ละความฉิบหายของชาติรวดเร็วที่สุด เหมือนไม่ขีดไฟก้านเดียวเผาตึกทั้งตึกนั้นแหละ

การพวงกันนี้คือความพร้อมเพรียงสามัคคีของพี่น้องชาวไทยทั้งชาติ ให้มีความกลมกลืนสามัคคี หลักใหญ่ที่ตายตัวคือศาสนาพุทธของเรา ให้เอานี้มาเป็นเข็มทิศทางเดินให้พากันก้าวตามนี้ จะช้าหรือเร็วให้ก้าวตามนี้จะขึ้นได้ไม่สงสัย จำข้อนี้ให้ตึนะ ถ้าพลาดจากนี้แล้วเราอย่าหวังความร่ำรวยจากไม่ขีดไฟก้านเดียวนะ ไม่ขีดไฟก้านเดียวนี้แลพาโลกให้พินาศ นี่ละเรื่องของกิเลสเป็นอย่างนั้น เข้ามาปืบตันที่ทำลายไปหมด

เราไม่ได้เรื่องนะลึ่มเวลานี้ลึ่ม งานเราก็กมาก สัญญาอารมณ์นี้มันหดเข้ามา ๆ ความจำไม่เป็นท่าเวลานี้ ความจำนี้ลึ่มมเข้า ๆ นะ เวลานี้พอเทศน์ได้ก็คือว่าความจำนี้มันลึ่มมออกจากภายนอกหดเข้ามา ๆ มันก็มาอยู่ในวงนี้วงภายใน ที่เทศน์ว่าการจดได้จำได้อยู่ภายในวงแคบ ๆ นี่นะ วงนอกมันแทบจะหมดแล้วเวลานี้ มันหดเข้ามาอยู่ในวงนี้เอง พอหดเข้าไปจริง ๆ แล้วก็ไม่มีสัญญาแล้วใช้ไม่ได้เลยนะเทศน์ไม่ได้ สัญญาต้องเป็นความจำ จำไกลไม่ได้จำใกล้จำปัจจุบัน ถ้าอันนี้หมดไปแล้ว ปัจจุบันก็จำไม่ได้เทศน์ไม่ได้ อยู่ตรงนี้นะ เรื่องธรรมเป็นธรรม แต่เรื่องกิริยาปากทางที่จะเข้าออกของธรรมนั้นชิมันปิดตันไปเสีย เช่น สัญญาปิดตันเสียมันก็ออกไม่ได้ ว่าใกล้ว่าไกลว่าอะไรเป็นอะไร ๆ ใช้สัญญาทั้งนั้นนะ ถ้าอันนี้หมดแล้วออกไม่ได้เลย หยุด เวลานี้ยังพอเทศน์ได้

เมื่อวานนี้เราไปวัดนาแอง ไปดูที่เขาสร้างศาลาวัดนาแอง กำหนดให้ความกว้างความแคบเราสั่งให้ทำ คือวงกรรมฐานทำอะไรมันมักจะเตลิดเปิดเปิง ถ้าใกล้ขีดพอที่

เราจะติดตามหรือแนะนำได้เราก็ตติดตามแนะนำ ไม่งั้นเตลิตเปิดเปิง พวกกรรมฐานเรา บ้าก่อสร้างได้ง่ายมากที่เดียวนะ การก่อสร้างเป็นภัยต่อการภาวนาอย่างยิ่งมันไม่คิดนะ วัตถุเครื่องก่อสร้างนี่คือเครื่องวุ่นวาย นี่เป็นภัยต่อการภาวนา เช่น เราสร้างกุฏิหลังหนึ่ง นี่ ความคิดยุ่งอยู่กับกุฏินี้มากขนาดไหนทำจิตตภาวนาให้เสียไปเท่าไร เพียงเท่านี้ไม่ต้องพูดมาก

เพราะฉะนั้นนักภาวนาครั้งพุทธกาลท่านจึงไม่ปรากฏว่าท่านมีการก่อสร้างวัตถุอะไร ๆ นี้ไม่มี นั่นละท่านสร้าง สร้างแต่จิตแต่ใจสร้างอรรถสร้างธรรม สร้างมรรคผลนิพพานขึ้นจากสถานที่เหมาะสม เช่น รุกขมุลเสนาสน์ ในป่าในเขาตามถ้ำเงื่อมผา นี่สถานที่ท่านสร้างอรรถสร้างธรรมสร้างมรรคผลนิพพานขึ้นที่ตรงนั้น นั่น พวกเรานี้ฟาดอะไรอยู่ที่ไหนไม่รู้ละชนมา เหล็กก็ไม่ทราบมาจากเมืองไหนบ้าง ประเทศไหนที่มีเหล็กมากมายมากกลายเป็นป่าช้าเหล็กในเมืองไทยเรานี้ มันมากต่อมากกว่าวันเขามาเผาชาติไทยเรา มีแต่สิ่งก่อสร้าง หาเงินติดกระเป๋าที่ไม่มีสิ่งก่อสร้างเอาไปกินหมดเห็นไหม แล้วสิ่งที่เหลืออยู่ก็มีแต่กองทุกข์ความเดือดร้อนผิดหวัง ๆ นั่น เป็นอย่างนั้นนะ

นี่พูดถึงเรื่องโลกภายนอก โลกภายในเข้ามาหาพระ พระก็ก่อนั้นสร้างนี้ สร้างนั้นสร้างนี้ แล้วพระก่อสร้างยิ่งร้ายกว่าประชาชนเขาสั่งนะ เพราะพระไม่มีเงิน ก่อสร้างอะไรก็วิ่งไปหารบวงประชาชน เลยกกลายเป็นศาสนาพระเนรบบวงประชาชนไป ศาสนากวนบ้านกวนเมือง พระเนรกกวนบ้านกวนเมืองไปเสีย ไม่ได้กวนกิเลสซึ่งเป็นตัวยุ่งเหยิงภายในหัวใจ ฟาดมันแตกกระจายออกไปจากหัวใจ ครั้งพุทธกาลท่านกวนกิเลส ตีกิเลสนะ พวกเรามีแต่ให้กิเลสกวนเรา นี่สำคัญมาก การก่อสร้างจึงไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยสำหรับพระผู้มุ่งอรรถมุ่งธรรมอย่ายุ่งเท่านั้นพอ ต้องตัดกันอย่างขาดสะบั้นเลย ถ้าเป็นผู้มุ่งอรรถมุ่งธรรมมรรคผลนิพพานแล้ว เรื่องการงานเกี่ยวกับด้านวัตถุอย่ายุ่งคำเดียวพอ ตัดขาดสะบั้นจากนั้น ให้มีแต่กิริยาของจิตซึ่งหมุนตัวเป็นเกลียวอยู่ภายใน ระหว่างสติกับปัญญาฟัดกันกับกิเลสซึ่งเป็นตัวยุ่งเหยิงวุ่นวายก่อกวนอยู่ภายในใจ ตีกันตลอดเวลา ๆ สารส้มแกว่งเข้าไป ๆ มันก็ใสเอง จำเอาไว้

พ่อแม่ครูจารย์เป็นอันดับหนึ่งในสมัยปัจจุบัน การก่อสร้างไม่มีเลยฟังซินะ เห็นไหมเลิศไหมพ่อแม่ครูจารย์มัน ไปอยู่ที่ไหนกระต๊อบเท่ากำป็น ๆ ท่านยุ่งอะไรกับสิ่งเหล่านี้ ไม่ยุ่งนะ พระเนรเข้าไบบ้านนี้เป็นใจภาวนา ยังมีผู้มาจากที่ต่าง ๆ พระเนรที่เข้ามาหาท่าน เป็นใจภาวนา นั้นเห็นไหมละขึ้นภาวนาเป็นยังงั้น นั่นต่างกันนะ นี่จึงสงวนตลอดเวลาเพราะไม่เห็นมีอะไรที่จะลดคุณค่าของธรรม พูดให้มันเต็มหัวอกภายในหัวใจของเราให้ลดลงไปแม้เม็ดหินเม็ดทรายเลย ไม่เคยมี เพราะฉะนั้นใครมาเกี่ยวข้องพระเนรเกี่ยวข้องกับเราจึงเอากันตรงนี้เลย เป็นยังงั้นทีเลย เรื่องจิตใจภาวนาเป็นยัง

ใจเข้าทันทีเลย เพราะอันนี้เลิศเลอสุดยอดแล้วในสามแดนโลกธาตุ ไม่มีอะไรเสมอเลย จึงไม่ควรอย่างยิ่งที่จะเข้ามากลบสิ่งเหล่านี้ให้กลายเป็นมูตรเป็นคู่อันนี้เป็นทองคำทั้งแท่งแทน มันจะเป็นทองคำได้อย่างไร ซึ่อยู่บนทองคำมันก็อยู่บนทองคำนั้นแหละ อยู่ใต้ทองคำก็ซึ่อยู่ใต้ทองคำ มันจะเป็นทองคำได้อย่างไร

ธรรมเป็นธรรม อยู่ที่ไหนก็เป็นธรรม ถ้างงเป็นธรรมแล้วอยู่ที่ไหนเป็นธรรม ถ้าเป็นมูตรเป็นคู่อันนี้เป็นความซัวซ้าลามก อยู่ที่ไหนก็เป็นความซัวซ้าลามกทั้งนั้นแหละนะ พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงหลายสัณพันคัม มีแต่หลายสัณพันคัมของความซัวซ้าลามก แสดงตัว ที่แสดงเป็นความดีไม่มี ความซัวซ้าพลิกไปทางไหนเป็นความซัวซ้าตลอด เช่นอย่างถูกต้องหา เขาหาว่าเป็นโจรเป็นผู้ร้าย มันแก้ไขพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงหลายสัณพันคัมเพื่อจะเอาตัวรอด พลิกไปไหนก็คือนักโทษพลิกนั่นเอง คือผู้ต้องหาพลิก ในคนที่ผิดพลิกไปไหนมันก็ผิดให้เห็นตลอดเวลา มันเอาถูกที่ไหน เข้าไปอยู่ในรูในถ้ำมันก็ไปผิดอยู่ในรูในถ้ำ คนผิดคนซัวออกมามันก็มาซัวอยู่นอก พลิกไปเหลี่ยมไหนเล่าที่ไหนมันก็มีแต่เล่าแห่งความซัวทั้งนั้น ๆ

เด็กคู่มันก็รูนี้ จะมาอวดตัวทำไม ความซัวซ้าลามกคดโกงจริตไทยประเทศชาติบ้านเมืองจนแหลกจนเหลวยังตีหน้าตายหน้าด้านเฉยอยู่ เราเป็นผู้บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ที่พ่อที่แม่มีอะไร หมดทั้งโคตรมันมีแต่ความสกปรกด้วยกัน มันพลิกไปไหนก็โคตรสกปรกนี้ไป โคตรนักโทษนี้ไป โคตรสังหารบ้านเมืองไป จะเอาความดีมาจากไหน ถ้าผู้ดีแล้วอยู่ที่ไหนก็ดี ไม่พลิกก็ดีนั่งอยู่ก็ดีนอนอยู่ก็ดีคนดี คนซัวพลิกไปไหนซัวทั้งนั้น นอนก็คนซัวนอน ตายคนซัวตายตกนรกคนซัวตก แต่ว่าคนซัวไปขึ้นสวรรค์เรายังไม่เคยเห็นในตำรา นะ เราจึงไม่กล้าพูดออกมาเข้าใจไหม ส่วนเหล่านี้มีทั้งนั้นในตำรา

เมื่อวานนี้ไปบ้านนาเอง เลยเข้าไปนูนนะเมื่อวาน เพราะไม่ได้ไปทางนี้นานแล้ว เกือบ ๒๐ ปี จากนั้นเข้าไปหาอำเภอนองแสง ทางสายนั้นดี แต่ก่อนไปมีแต่หินลูกรัง ตั้งแต่มาสร้างวัดที่แรกไม่นานนักเราเข้าไปทางนี้ เขากำลังเริ่มปลูกบ้านปลูกเรือนแถว นั้น เวลานั้นมันเป็นอำเภอก็แล้ว ทางเขานี้โล่ง ทางกว้างไปได้อย่างสบาย ๆ ทะลุออกหนองแสง ทะลุออกห้วยแก้งฟาดมาทางกุมภวา เข้ามาทางดงเค็งเมื่อวานนี้ เทียวกรรมฐานใหญ่แหละเมื่อวานนี้ ทางเรียบเสมอกันหมด ไปเที่ยวกรรมฐานเฉย ๆ จากนั้นไปนี้ก็ขึ้นภูทอกเมื่อวานนี้นะไปเมื่อเร็ว ๆ นี้ไม่นานนะ ให้ไอ้เยียมพาไป ไอ้เยียมมึงพาไปเที่ยวกรรมฐานเสียหน่อย

บอกไอ้เยียมมึงพาไปกรรมฐานหน่อยนะ ไปกับกูเท่านั้นไม่มีใครทราบ ออกนี้บ๊อบก็ไปวัดใหม่ ไปวัดใหม่สักครู่นี้ก็ตัดออกนูนนี้เที่ยวมาภูทอกว่าจะขึ้นดูภูทอก พอตีวันนั้นคนเต็ม งานอะไรเขาก็ไม่รู้แหละ พอไปเห็น โอ้ย คนมากไม่เอาเตลิดเลยไม่เข้า เมื่อ

วานนี้ขึ้นไปดูภูทอก ขึ้นไปดูหมดแล้วก็ลงมา ภูทอก คำว่าทอกนี้คือหมายความว่ามันมี
ภูเขาลูกเดียว อยู่ท่ามกลางภูเขาทั้งหลายนี้มีลูกเดียว เช่นอย่างเขาเรียกภูทอกท่านจวน
นั้นก็มียูกเดียวอยู่ตรงนั้น ทอก โทนอันเดียวกัน ภูทอก ถ้าเป็นลูกก็เป็นลูกคนเดียว ลูก
โทนคือลูกคนเดียว ลูกทอกคือมีลูกคนเดียว อันนี้ภูเขาลูกนี้โดยเฉพาะของมันอันเดียว
เขาเรียกภูทอก อยู่ท่ามกลางแห่งภูเขาทั้งหลายล้อมรอบ มันมีลูกเดียวของมัน ภูทอก
เข้าใจหรือเปล่าละ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd